

[Arbejdsministeren.]

syn til de mennesker, det drejer sig om, og af hensyn til dansk produktion, dansk erhvervsliv sørge for at sikre den uddannelse, de ikke fik på et tidligere tidspunkt, og hvordan gør vi det? Det gør vi ikke ved at sige til familieforsørgere, måske med børn: nu kan I bare tage 3-6 uger eller 9 måneder på et kursus uden at få en erstatning for den arbejdsfortjeneste, I mister. Det er simpelt hen et retfærdighedskrav, at disse mennesker får en rimelig erstatning for den indtægt, de mister, når de tager en sådan uddannelse.

Her er det ikke arbejdsministeriet, der har presset på. Det er fagets egne organisationer, der har ønsket denne uddannelse. Der er så lidt jalousi over til en anden uddannelsesgren, det skal jeg ikke kunne udtale mig om, men det kan i alle tilfælde ikke betyde, at vi fraviger den linje, som vi mener er rigtig, hvorefter vi efterhånden er kommet op på, at en 40.000-50.000 ikke-faglærte arbejdere får en specialarbejderuddannelse, som gavner dem og gavner samfundet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Wilhelm* (VS) til finansministeren:

„Vil ministeren sørge for, at den ramme for besparelserne på daginstitutionerne, som blev vedtaget af folkettingen den 30. april 1975, respekteres, indtil noget andet måtte blive vedtaget?“

(Spm. nr. 328).

Skriftlig begrundelse.

Som bekendt havde folketingets vedtagelse af 30. april 1975 karakter af en begrænsning af rammerne for besparelserne på daginstitutionerne, idet der var tale om en tilbagekaldelse af den dobbeltbesparelse, der fejlagtigt var blevet vedtaget under de kaotiske afstemninger om finansloven.

Bag vedtagelsen af 30. april lå erkendelsen af, at det ville få katastrofale følger for standarden på daginstitutionerne, hvis man oven på den store besparelse, som var foreslået af partiet venstre, gennemførte den besparelse på 25 mill. kr., som socialdemokratiet havde foreslået som alternativ, men som fejlagtigt ved afstemningerne var blevet vedtaget som en yderligere besparelse.

Imidlertid er der siden sket det, at den måde, beslutningerne af 30. april rent administrativt er søgt iværksat på, har ført til, at besparelsen for det kommende finansår, såvel beløbsmæssigt som målt i personale-reduktion, vil blive langt større end vedtaget af folketinget den 30. april. Det drejer sig om ca. 1.000 ansatte og om ca. 40 mill. kr., altså en overskridelse, som er endnu større end den dobbeltbesparelse, som kom i stand ved fejlfafstemningen, og som gav anledning til folketingets korrigerende beslutning af 30. april.

Det må derfor betragtes som en selvfølge, at regeringen — indtil andet måtte blive vedtaget — respekterer vedtagelsen af 30. april 1975 og herunder korrigerer de administrative bestemmelser, som har vist sig at ville føre til en ny og større dobbeltbesparelse.

Anden næstformand (*Nathalie Lind*):

Socialministeren vil besvare dette spørgsmål.

Wilhelm (VS):

Så må jeg måske først sige, at jeg egentlig har stillet mit spørgsmål til statsministeren og fik at vide, at regeringen foretrak, at finansministeren svarede. Nu er det så socialministeren. Det synes jeg egentlig er en mærkelig trafik, men det er da i orden for mit vedkommende. Når man spørger:

„Vil regeringen sørge for, at den ramme for besparelserne på daginstitutionerne, som blev vedtaget af folketinget den 30. april 1975, respekteres, indtil noget andet måtte blive vedtaget?“,

så har dette ikke specielt med socialministeren eller specielt med finansministeren at gøre, men det må naturligt være regeringschefens ansvar at svare på det. Men det er da i orden, at regeringen tegnes af socialministeren i dag i dette spørgsmål.

Baggrunden er ikke, at VS på nogen som helst måde synes, at de besparelser, der er vedtaget, er i orden — det får vi lejlighed til at vende tilbage til under debatten næste torsdag om den forespørgsel, VS har rejst — men at det nu er klart, at disse besparelser, både hvad angår kroner og øre, og hvad angår fyring af mennesker pr. 1. april, bliver langt, langt større end det, der lå i beslutningen fra den 30. april. Det er ikke nyt for